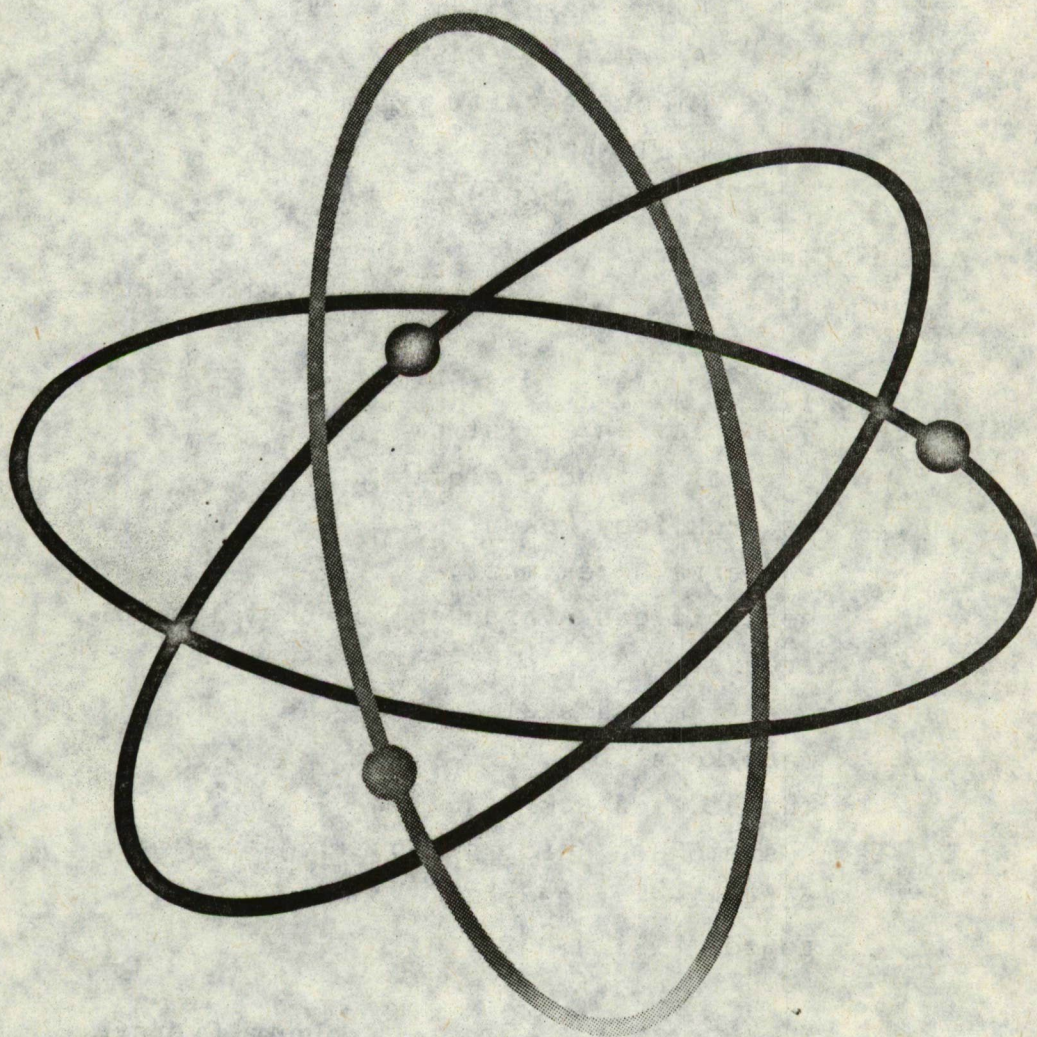

IRODÁLMI

ROVAT

A HATÁRAINKON TÚL ÉLŐ MEGYARSÁG ÉLETÉRZÉSEIRŐL

Sírt ástam a nagybátyámnak
csontjai valahol itt korhadnak
a csupasz fák kórusában
nagyanyám irgalmas hangját hallom

Gyere haza fiam

A - N - D - RÁS

Mikor lesz itt

FELTÁMADÁS

FELTÁMADÁS

Horváth Sándor

Szibériát én is láttam
ott hol a tundra alatt
az örök fagy kuksol
- amerre nézek most -
hernyótalpas nyeregben hegyeket lapátol
erdőket

mocsarakat

barakkokat

tüntet el a sok ifjú kéz

s szemükben Kelet jég-csillag-sugara ég

sorsuk kék regényét

rajzolja ki a horizont

Dupka György

Dupka György verse

L E V É L

Kedves Barátom, miért kérdezel,
Származásom mondd, miért érdekel ?
Kedves Barátom, feltárom nekeda szívem,
Mert én magyarnak itt születtem.
Itt, hol a mulló kor tükreiben
Átok fogan és vérző szerelem,
Erdős - Kárpátok karéjozta sík vidéken,
Mert én magyarnak itt születtem.

Nem fojtjuk el a feltörő éneket,
Nem felejtjük el a gyászos éveket.
Félj, ha a gyávaság most szívedbe mar,
Ajkunkon tovább lobog az ősi dal.

Sorsunk évgyűrűktől duzzadó fa,
Gyökereket vert véres múltú fa,
Bűnös századok viharától megtépetten;
Mert én magyarnak itt születtem.
S ki-ki mely nép fia s leánya,
Ezt most soha senki nem tagadja
És anyanyelvem büszkén holnap is megvédem,
Mert én magyarnak itt születtem.

Nem fojtjuk el a feltörő éneket,
Nem felejtjük el a gyászos éveket.
Félj, ha a gyávaság most szívedbe mar,
Ajkunkon tovább lobog az ősi dal.

DUPKA GYÖRGY

SZIBÉRIÁBAN ...

F. L. öreg barátomnak

Szibériában én is jártam
ott hol a tundra alatt
az örökfagy kuksol
ott hol a föld méhéből
gáz-fáklyák égig szökkennek
s lángjuk átvilágítja a szemhatárt

Szibériában én is voltam
ott hol a minden cárok rebellisein
már örök fagy-koszorú ragyog
ott hol a száz-arcú Sztálinra
villámszavakat zúdítottak
az ÁRTATLANOK SEREGEI
 egy életre megcsonkultak
 nyomtalanul elmerültek
 Európa csillagai is kihunytak
 a gyilkos tundra fagy-koporsójában
 feneketlen gyomrú lópban
történelmünk iszonyatos viharában
fényes hősi múltunk sugarában

Szibériában én is jártam
gyászba fordult gondolatban
kedves halottaimat újra eltemettem

Döbrentei Kornél
EZ IS A DUNÁNÁL

I.

Reng a parti lépcső, annyi a patkány,
hitted, műved ronthatatlan megáll,
nekik a túlélés naív feladvány,
kettőskeresztű Szent István király;
bal latrok hurcolásszák Jobbodat,
széttört országalmád tovább rohad.

Tűnődöm elkoppánykodott létemen,
itt, e tüntetés-vigilián,
arra vánszorog az elvénhedt őselem,
hol fajtám öli vandál kistitán,
nézik gúchagyó, koncosztó nagyok -,
folyónk, Európa lucska ragyog.

Lásd, fonák békével házaló klán-had,
e táj pangó vérvonala mentén,
hogy az erdélyi túszerék miként mállad
böhönc buldózerekkel töretvén,
írtják századokba beélt nyomát:
nyelvét, nevét, tanyáját, templomát.

A folyó járszalagján nem dinnyehéj,
de szégyenkővel búsvevhű uszály,
a jövő közelg, s rút emelvényt ígér,
elférünk rajta mind, Szent király,
meghunyászkodó tehetetlenek,
hagytuk, sorsunkból kirekesszenek.

II.

S ott lesznek a gyalázat-emelvényen,
kik hazárdíroztak a hazával,
kijátszva a népet a nép nevében,
és üres szívvel, de teli szájjal

fröcsögtek, sértőn-együgyű a hanta;
hatalom-szavatolta hazugság,
országfojtóbb, mint a régi kisantant -,
és akik a múltat eltusolták

most fals kikiáltók, sok gyökértelen,
s mélybuta törzsökös, negédes-lágy,
a művük: elfuserált történelem,
számukra a magyar táj, tereptárgy !

III.

Döntöttek, s megint nélkülünk ! Irgalom
nincs, mint népidegen osztály fiát
hajdani, vörösretapsolt hajnalon,
kitelepítik tanúnk, a Dunát,
még gyanútlan döglődik rajta az ár,
még teng e mérgezett csordavályú,
melyhez csodaszarvas inni lejár
és védtelen birkává muszájul,

a léte lőlappal felcicomázott,
páráll pórusaiból félelem,
célra rögzítik szomszéd orvvadászok,
és a legenda tetemmé leszen.
Szabadrablás előlegzi a vad tort,
székely kopjafák dülnek recsegve,
banda pusztít sírkerteket, hogy koholt
ősmondáját életre teremtse.

S világgá ment zsenik, mint dicső hamvak
az óceántól csak visszaérnek,
ide, hol némely holtak tovább halnak,
itthon haza vajon mikor térnek ?
Hantjuk feledésig elegyengetett,
jelt ad a jeltelen parcella-mély,
s működik az illegális kegyelet;
az emlékezéshez sincs engedély.

Lábra kél a lépcső, annyi a patkány,
s partot kikezdte szenny és aszály,
fogyatkozunk, nekünk bravúr-mutatvány
a túlélés, jó Szent István király.
A komor vízen hidat ver a holdfény,
rajta a semmibe csörömpöl át,
üresen, mint a kimagozott remény,
megtartó abroncsunk, szent koronád.

Budapest, 1988. június 26.